Вътрешна и външна еволюция

GA 91

Рудолф Щайнер

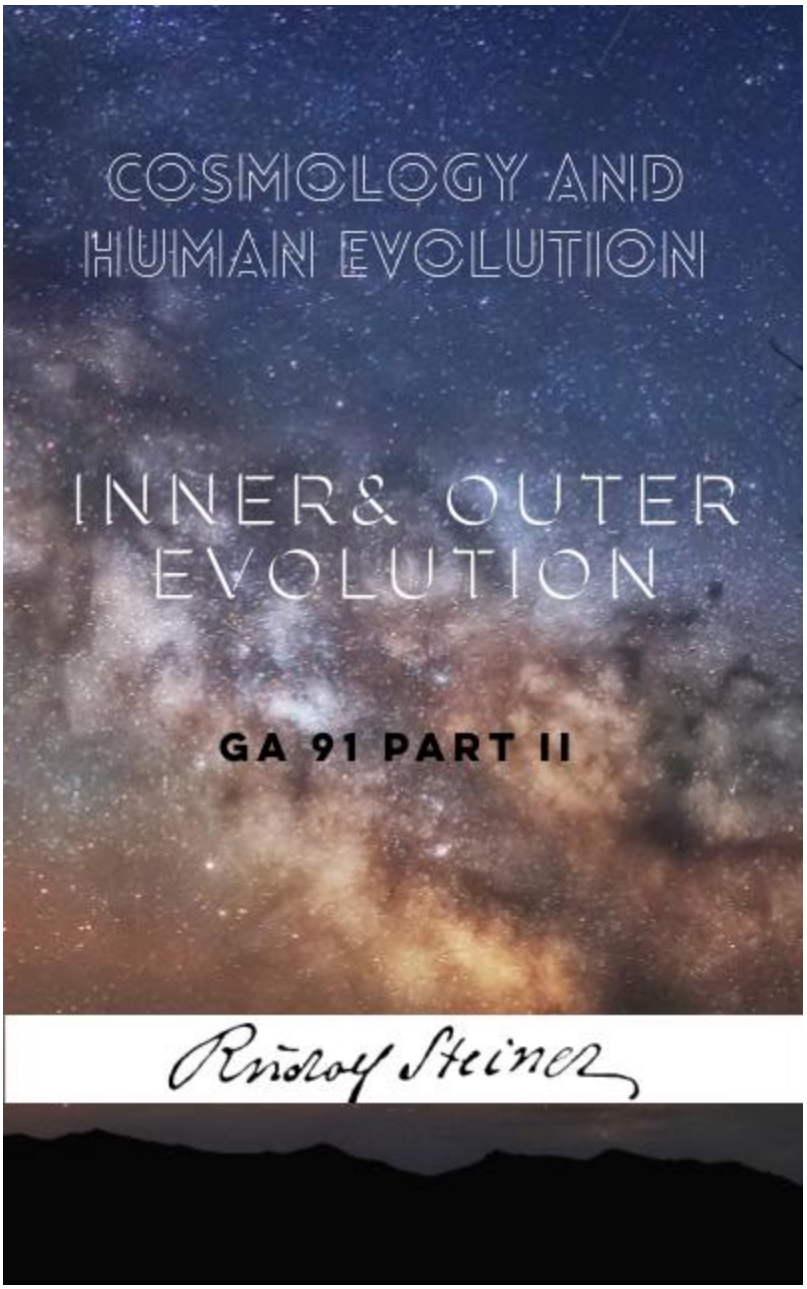
COSMOLOGY AND
HUMAN EVOLUTION
INNER& OUTER
EVOLUTION
GA 91 PART II
Rudolf Steiner

1. Върху медитацията I — 17 август
2. Върху медитацията II — 18 август
3. Полезни концепции за разбиране на древните легенди и Новия завет — 19 август
4. Полезни концепции за разбиране на Новия завет — 20 август
5. Полезни концепции за разбиране на дните от седмицата — 21 август
6. Форма, Живот, Съзнание — 22 август
7. Трите царства на природата — Август
8. Еволюция и инволюция — Август
9. Състояния на съзнанието — Август
10. Манас като светлина и любов — 3 септември
11. Вътрешна еволюция от времето на Лемурийците — 4 септември
12. Падането в материалното — 5 септември
13. От Архатите до Махатмите — 6 септември
14. След така наречения Потоп на греха — 8 септември
15. Преходът от атлантската раса към нашата собствена — 10 септември

1. За медитацията

Медитацията е като система от природни сили, чрез която човек прави нещо не само за себе си, но и за целия свят. Медитацията се различава от силите на природата по това, че те правят несъзнателно това, което ние правим съзнателно. Но всъщност това е правилно само от човешка гледна точка, че тези сили действат несъзнателно; всъщност това е съзнателно. Разбира се, би било погрешно, ако кажем, че в часовника има малка душа, която движи колелата, пружината и останалото; но въпреки това целият този апарат е сглобен от водещ интелект. Същото е и със силите на природата. Там също дхианичният *интелект* на висшите същества съзнателно постановява всичко по такъв начин, че природните сили в тяхната комбинация водят до същностите на различните сфери. В човека *дхианичният* интелект е вложен в неговото собствено същество.

Спомняме си трите елементарни царства. В природата елементарните същества действат като творци; работата на висшите сили на природата е видима чрез тях. В рамките на съществата на трите елементарни царства участват и човешките същества. Защото не бихме могли да контролираме физическото си устройство, ако не беше така. Там ние работим заедно в общност със съществата от първото елементарно царство. В това, което принадлежи на животното, астралните елементарни същества си сътрудничат; в *Рупично* -Менталното същество си сътрудничат тези от третото царство.

Само там, където човек действа самостоятелно, елементарните същества не работят с него. В мозъчния му живот възниква четвърто елементарно царство; то е, така да се каже, елементарното царство, привлечено в него. Тук той е господар. Той правилно разширява ефикасността на природата. Той поема водещата роля като мислещ човек. В *Кама-Манас* никое друго елементарно същество не участва; тук човекът участва като минерален човек, като самото елементарно същество.

Днес човек може само да управлява физическото си тяло; той е способен да променя физическото чрез действията си. Той е съзнателен на физически план, но има преживявания на астрален план чрез астралното си тяло и на ментален план чрез менталното си тяло. Само това, което наричаме негово физическо тяло, е правилно развито. Астралното му тяло не е развито дотолкова. Що се отнася до минералното тяло, човекът се различава от всички животни. Човекът е оформен във формата на кръст, докато животното има хоризонтален гръбнак. На минералния план тази изправена позиция е характерна за човека; той е развил физическото си тяло до степен, в която то наистина трябва да бъде, въпреки че физическото му тяло ще продължи да се усъвършенства до края на този кръг. Но той няма подобие на Бог нито в астралното, нито в менталното. Астралното тяло е все още на нивото на животинското съществуване; по-нисшето ментално - на растителното ниво; *арупично* -менталното тяло е три нива по-ниско. Задачата на бъдещите

кръгове е да развият тези тела. В седмия кръг *арупичното* тяло трябва да стане възможно най-съвършено. Този напредък в неговото развитие, който човек вижда пред себе си, се обобщава в определена формула: неговата физическа природа е завършена; астралното тяло, което обгражда физическото като нещо, което все още трябва да расте, все още е в живо развитие, е в рудиментарен стадий.

„Аз съм скъпоценният камък в лотосовия цвят." – *Аум мани падме хум.*

Аум , най-съкровеното, самата жизнена сила в човека, която той удря само със звука;
Мани , преобразеният камък, скъпоценният камък, *манас* ;
Падме , астралът;
Хум , отново съм аз.

Този ритмичен *Аум* е само въображаемата най-съкровена същност на Човека. И когато е поставен пред душата с правилното мисловно съдържание, Човекът прави нещо космическо; той резонира с най-висшите ритмични световни вибрации; неговият единствен тон звучи хармонично в целия сферичен свят.

Ето как човек се подготвя за това, което непременно трябва да постигне, ако иска да претърпи правилното развитие *на Питри* .

Сега човекът трябва да формира своето астрално тяло. Елементарните същества са изградили трите нисши телесности заедно с него. Доколкото е възможно, той трябва да вземе астралното си тяло в свои ръце. От недиференциран организъм се е появило сетивното тяло. Астралното тяло е все още недиференцирано и трябва да бъде организирано от самия човек. Това се прави чрез преглед на деня, който се прави вечер. Правейки това, човек трябва да се изправи пред себе си, както бих се изправил пред непознат. Тъй като е заседнал в нисшия си астрал, човек не може да работи върху себе си. Той е обединен със своя астрал и неговото „аз" не е свободно. Само когато стои до себе си, той може да организира астрала.

Астралното тяло може да формира сетива, точно както физическото тяло. Ще има седем сетива, пет от които вече могат да се видят ясно в астралната аура. Директно в центъра на тялото се намира шестлистен лотос. Когато човек започне да медитира, тези колела започват да се въртят. Това въртене означава, че чакрата *се* развива в сетивния орган. *Чакрите* са развиващите се астрални сетивни органи.

Следва десетлистният лотос в областта на пъпа. Близо до сърцето, дванадесетлистният. До ларинкса, шестнадесетлистният. Между веждите, двулистният. Лотосовите цветове ще развият много специфични форми, когато астралното тяло се организира. Едва тогава човек ще бъде съзнателен на астралния план.

Тази организация е задачата на тази част от медитацията. Основното е да се премахне от съзнанието всичко, което е външни сетивни впечатления и спомени. Трябва да бъдем свободни от всички сетивни впечатления; да създадем абсолютен вътрешен мир; да контролираме себе си напълно от вътрешното си аз – да не бъдем

контролирани от външния свят. Всичко, което съставлява нашата земно-пространствена личност, няма нищо общо с нашето висше аз, освен ако не го извлечем като урок, не го изсмучем като пчела, [когато] формираме вечното от временното. Човек се освобождава напълно, като се овладее извън времето и пространството. Не можем да си представим цялостния човек, мислейки за нашата временна личност, а по-скоро когато мислим за нашето висше аз, което е чисто като Слънцето. Ние сме хора и нищо повече от хора, когато произнасяме тази формула, която се произнася от адепти в продължение на осемнадесет милиона години, откакто съществуват човешките същества.

Второто нещо е да се организира нисшето ментално тяло, като се концентрираме върху едно конкретно нещо. Човек избира вдъхновено писание; всички тези учения са получени от по-висши равнини; има духовни сили на природата, които се намират в тези учения; тяхната пълна истина и сила се намират на менталния план. Когато позволим на напълно празно, свободно поле на съзнанието да работи върху нас без спекулации, ние постигаме това, което сме предназначени да постигнем. Това, което принадлежи на умствената работа, трябва да се извърши извън медитацията. По време на медитация изречението трябва да ни говори. Ако човек все още не може да позволи на изречението да действа върху него напълно, е добре да го има пред себе си, сякаш на черна дъска, дори да го запише и да го държи пред себе си. Трябва да гледаме на чуждите мисли като на морски вълни, които винаги прогонваме; трябва да се пречистим от всички вълни, да поддържаме полето на съзнанието чисто. Като имаме такива писания, създадени чрез вдъхновение, майсторите на различните времена са ни дали сили, чрез които работим върху менталното си тяло, за да постигнем това, което трябва да постигнем в шестия кръг. Теософското движение предлага това, което помага на човека да извърши тази работа. Не всички ще достигнат целта; Неразвитите ментални тела ще останат в осмата сфера.

До средата на лемурийската епоха хората са практикували тази концентрация сами, която е била толкова необходима за тях, колкото е необходимо яденето и пиенето за хората днес. Във втората половина на лемурийската раса, например, хората все още са били направени от въздух, не са се нуждаели от храна и напитки, а са чувствали копнеж да поемат духа. Така че това е концентрация в рамките на медитацията.

Развиването на *Арупичното* в менталната част се постига чрез преданата част. Издигането на себе си до велик модел за подражание учи на истинско смирение, където човек навлиза в настроението за това, до което трябва да се издигне – усещането за възвишеност.

2. За медитацията

Целта на вечерния преглед е да превърне живота от миналото в уроци за живота в бъдещето. Някои казват: да, правя го всеки ден. Самоанализът е и нож с две остриета; той е плодотворен само когато наистина отделя висшия аз от [нисшия]. Хората не стават достатъчно чужди на себе си, тревожейки се...

Това не е неоправдано, теософията не казва да се коравосърдечим; но често ние предотвратяваме нещо, като се тревожим и се тревожим за минали неща, пречим да правим по-добро. Целта на медитативната работа е да се измъкнем; през деня човек може да има скръб и тревога, по време на прегледа [човек трябва да ги отхвърли], както и ежедневните мисли. Добре е да направим този дневен преглед от назад напред. Защото човек живее към бъдещето и всъщност бъдещето наближава, съвършенството е в края. Ако разширим [прегледа] не до дванадесет часа, а до двадесет и четири часа, ще видим, че е добре. Сънищата ще бъдат само объркано съзнателни в началото, но е добре човек да разшири паметта си, защото по този начин чувството за астралното се изостря и съзнанието става непрекъснато. Човек се научава да разбира, че животът насън има по-висша реалност. За човека астралното се появява в изкривени образи, защото човек не е в състояние да вижда правилно. По-късно идва моментът, когато по време на съня човек е напълно съзнателен и това води до непрекъснатост на съзнанието, така че става безразлично дали сме будни или сънуваме. Това е и начинът, по който учителите обучават окултните ученици.

Човек не бива да се интересува дали е ценна личност или не. Що се отнася до сутрешната медитация, тя е главно въпрос на това да имаш напълно незрящо съзнание, така че тази празнота да се запълни с духовно съдържание... или свещени писания. Нека се опитаме да предизвикаме тази празнота, като си представим абсолютното, тъмно и празно пространство, което няма граници. Състоянието, което трябва да призовем, е точно както когато спим. Да изключим сетивата и паметта е изкуството. След това си представяме абсолютното празно и тъмно пространство и след това от този най-черен мрак издигаме: „аум мани падме хум“ - след това формулата и издигането до висшия аз. Отново мрак - и след това като на стена изречението.

Добро упражнение е да седиш по-често, когато има време и възможност, и да не мислиш за нищо. Трудно е да устоиш на винаги гневните мисли. Това дори укрепва физическия организъм. Много важно е да освободиш мозъка с настоящото астрално тяло.

Една силна причина, поради която астралното тяло е егоистично, са мислите; всеки се обгражда с астрална обвивка. Когато мислите бъдат отнети, това астрално вещество се разтваря отново и няма нищо по-хубаво от това, когато организмът е оставен сам на себе си. Човек има толкова хармонично сърце, бели дробове и т.н.,

защото висшите създатели са създали върху него и той би могъл да разруши малко. По този начин човек придобива и определено упражнение за прогонване на мислите.
При концентрацията е необходимо от нея рязко да се отдели мисленето, размишленията върху [медитативно] изречение. Трябва вече да сме приключили с него. Такова изречение идва от по-висш опит и винаги съдържа повече, отколкото знаем. Дори вдъхновеният медитира върху собствените си изречения. Толкова твърда е неговата вяра, че това е по-висше откровение.
Търпението трябва да бъде толкова дълго, дори и в неуспех, че безусловната вяра, че нещата един ден ще се оправят, да не се поколебае. Не е необходимо да се насилват нещата, да се не се насилва. Търпението трябва да е в огромна степен; именно то обзема окултния ученик в...
Медитацията трябва да се излее изцяло. Чрез това той става ученик. Както растението не прескача нито едно, за да стигне до последното, коронясващо, така и ученикът никога не прескача междинно звено; отклонява се, където е необходимо; формата е адаптирана към цепнатината на скалата. Търпението, постоянството и непоколебимостта са качествата на божествената природа, които трябва да развием. Това е въпрос на ум, а не на успех.
След това следва молитвената част.
Фрази: Нека имаме предвид, че човекът е по-съвършен като физическо същество, отколкото като астрално и ментално. Несъвършенството се състои във факта, че човекът днес е тричленно същество и все още е непохватен в боравенето с висшите принципи и в свободното използване на нисшите. Защото той никога не може да стане щастлив, ако се отдаде на нисшите принципи като животното, чието ментално тяло не е на същия план като физическото и астралното. Животните могат да бъдат обучавани, но човекът работи чрез животното отново към висшия план, който след това работи надолу. Но само този, който се движи свободно на менталното ниво, само окултистът, има право да прави това.
Човекът трябва да поддържа баланс между своята умствена и физическа природа, да се колебае напред-назад между двете. Това вече е изразено във външността. Животното е хоризонтално; човешкото същество е отпечатано с това, че е откъснато от физическата жизненост. Тази изправеност на главата е обусловена от балансирането между физическото и висшето духовно. Тъй като е така, главата на човека, като знак за неговата интелектуалност, е органът, който е избутан в средата...
Животинската глава е само инстинктивна. В окултното отношение човешката глава е съвсем различна от животинската. При животното напълно... При човека има начало; потокът се излива в животното и там е намерил своя край - задънена улица. При човека има ново начало; през всички отвори на главата всички потоци

продължават, така че човекът през главата си е мост, свързващо звено между висшата и нисшата природа.

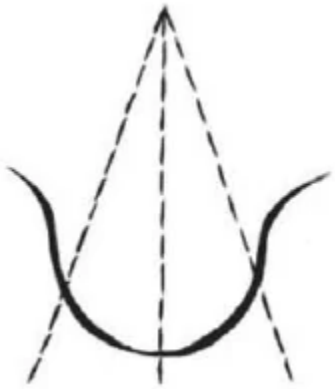

Животинското око гледа само към сетивния обект; човешкото око свързва менталния образ с обекта и по този начин се отваря към духа; докато животинското око образува задънена улица.
Основните човешки отвори са свързани с пространството чрез седемте планети, с времето - със седемте дни от седмицата. Тук може да се проследи свещената линия в света, лемниската; по този начин разпознаваме окултното разположение на човека в световната цялост.
През дясното око преминава вторият принцип, Будхи; през лявото - третият принцип, Манас; през дясното ухо - умствената душа; през лявото - сетивната душа; през дясната ноздра - етерното тяло; през лявата ноздра - астралното тяло, Линга шарира. А на върха на главата, в бъдеще, ще има отвор за изливането на Атман. През устата тече Словото, което винаги трябва да се обмисля. Чрез седемте планети тези основни отвори са поставени във връзка с пространството.
Горният отвор на главата е свързан с Юпитер, дясното око е свързано с Меркурий, дясното ухо със Сатурн, дясната ноздра със Слънцето, лявата ноздра с Луната, лявото ухо с Марс, лявото око с Венера. Чрез седемте дни от седмицата те са свързани с времето. Тук е необходимо да се отбележи Свещената линия на света. Тя ни насочва към окултното устройство на човека във вселената.

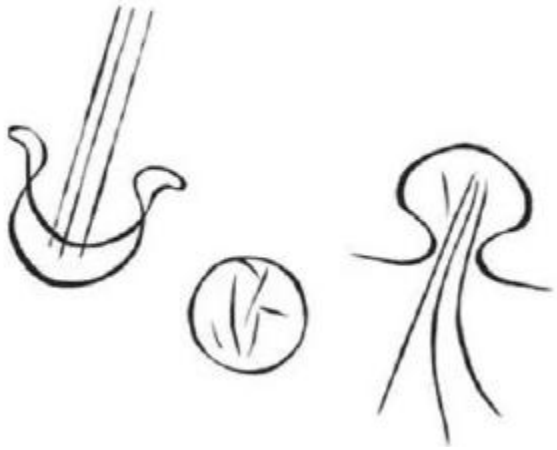

Концентрацията е последвана от молитвена част, която трябва да се състои от страхопочитание и благоговение [към] великите духове, които са проникнали дълбоко в мистериите на природата и вселената и които са над обикновената човешка природа.
Когато луната намалява, нищо ново не трябва да влиза в медитацията.
Дясно око - Втори принцип, Будхи - Меркурий -
Ляво око - Трети принцип, Манас - Венера
- Дясно ухо - Умствена душа - Сатурн -
Ляво ухо - Съзнателна душа - Марс -
Дясна ноздра - Етерно тяло - Слънце
- Лява ноздра - Астрално тяло - Луна

3. Полезни концепции за разбиране на древните легенди и Новия завет

Библията, Новият завет, а също и Старият завет са написани на фигуративен езотеричен език и съдържат истини в алегории. Новият завет е записан по-късно. Начинът на комуникация чрез писане не е стар; още в началото на християнското развитие човек е смятал, че може да оскверни светостта на ученията, като ги запише. По-ранните църковни отци - Ориген, Климент Александрийски - са смятали написаното само за една десета от важността на живото слово. В Словото се е търсело нещо живо, непосредствено, което не може да се намери в Писанията. Пише се за някой неопределен и се пише за онези, които не познава. Говореното е било от нуждите на конгрегацията, която често е имала предварителни окултни обучения. В Ефес се е говорило различно, отколкото в Коринт; в еврейските църкви - различно, отколкото в езическите църкви. Защото по-ранните църковни учители са били изпълнени с окултния принцип на толерантност. Те са знаели, че християнството може да бъде извлечено от различните религии. Сега тези речи са били пренаписвани, често по-късно по памет, така че буквалното не винаги може да се приема стриктно. Но те притежават окултна сила, която действа върху хората, и с вярност възпроизвеждат дълбоки изказвания, които могат да бъдат само израз на това, което се нарича най-висша мъдрост. [...]

Докато окултизмът е бил в основата на религията, каменното царство се е смятало за най-съвършено; растението има само малка част от Кама в себе си, но въпреки това я има; животното и човекът са изпълнени с нея; целомъдреното, лишено от желания на кристала е било издигано като идеал за ученика; човешкият интелект служи на желанието, похотта; следователно той не е съвършен в сегашния си етап, той служи на специалното същество, докато минералът излиза от общата природа и се разтваря в общото. Като емблема на човека, стремящ се към разбиране, са разглеждани змиите - Нага - които са донесли разбиране на хората, [те] затова са били наричани съблазнители, тъй като са донесли с разбирането свободата да избират между добро и зло.

Божията мъдрост е била притежавана от човека преди средата на лемурийската раса - символ: слънце. Човешката мъдрост след средата на лемурийската раса - символ: змия. Тя е предадена на непосветените учители: офитите - поклонници на змии, християнската гностическа секта. Сред евреите, фарисеите и садукеите са били такива учители на светска мъдрост, нагите.

Всеки, който е бил посветен в юдаизма, е бил наричан пророк. Тази човешка мъдрост е трябвало да се преобрази отново в божествена мъдрост. Затова Христос е трябвало да се изправи срещу фарисеите и садукеите - змиите; и Йоан, неговият предшественик, е трябвало съответно да отхвърли фарисеите и садукеите.

Окултната мъдрост е била преподавана на онези, които щели да станат християни; но в картини, пословици. Това е ясно от самите Евангелия. Интелектуалната мъдрост на фарисеите е трябвало да бъде победена от нова Божия мъдрост. Христос, въплътен в човек, е трябвало да проповядва като окултизъм. Камъните са усъвършенствани по своята природа, все още не са астрално и ментално. Следователно хората трябва да еволюират нагоре и да направят другите си тела толкова съвършени, колкото физическия минерал. <„Да се създадат деца от камъни“, това означава. [...]
Целият предходен живот е урок за следващия; и наистина ние трябва да пренесем в бъдещето това, което е специално във всяка сфера; само чрез събиране на плодовете на физическия свят те преминават в останалите. Следователно, ако трябва да се създаде модел, то и в него примерно запазването на съществото - костната структура - на физическото трябва да се посочи като запазено.
Светещото въплъщение на Христос формира космическия модел. Когато той е дал пример на хората какво трябва да правят, той не е могъл да им посочи тяхното астрално тяло, тяхното ментално тяло. Това е трябвало да бъде отстранено. Кръв - етерно тяло - и вода - астрално - изтичат, като го пробождат в ребрата. Костната система съответства на физическото. Така че, ако това, което наистина съответства на човешкото същество във физическото, трябва да бъде поето, костният скелет трябва да бъде поет. Минералът е в човека вече доброто, съвършеното; най-доброто той трябва да поеме с всички сили в другия свят. На посветения е било казано: „Костите му не трябва да бъдат счупени.“
Това е един от най-дълбоките символи, това не е чупене на костите. Този, който не иска да попадне в осмата сфера, трябва - като пчелата меда - да пренесе физическото в другия свят.
[Нека сега да преминем към] Прометей, този гръцки митичен герой, който донася огън от небето, докато Зевс искал да лиши човечеството от свобода. Огънят е най-важната сила в нашата съвременна култура. При атлантите това е била жизнената сила. Едва когато хората вече не можели да контролират живото, те се опитали да станат господари на неодушевеното чрез огъня. Прометей е инициаторът, който във важния момент дал на хората това, което станало най-важното им средство за култура. Петата коренна раса е създадена от петата подраса на четвъртата коренна раса, урсемитите, а отделена част била доведена в пустинята Гоби и Шамо. От това възникнали като втора подраса персите.
Заратустра им дал огнената служба, а жертвеният огън бил принесен в знак на благодарност на Ману, водача. Самият Ману, който повел към пустините Гоби и Шамо, е държал гръцката сага в Прометей; и сега Прометей трябва да изтърпи тежкото си наказание, защото чрез интелектуалността са причинени безкрайните страдания. Стремящото се човечество може да бъде изкупено чрез какво? Отново чрез посветен, Херакъл е посветен - слиза в подземния свят. Навсякъде откриваме

подобни саги за Прометей, със забележителното допълнение, че чрез духовната мъдрост, чрез посветен, идва изкуплението. На по-висши планове се случват истините. Реалността е израз на по-висш факт. Физическото копие е израз на по-висша истина, която се случва на други планове. Не мистицизмът е християнството, а факт, но като факт мистичен. Дълго време нищо не може да се случи в тези редове и по този начин отново фактите се струпват. Окултно изречение: Под всичко е като горе. Отгоре духовна фаза заема мястото на интелектуалната: Нагите, фарисеите, са воювани от духовни учители.

4. Спомагателни термини, Нов завет

Има определени изрази, които се използват във всички тайни училища от древни времена, за да се скрият определени факти от непокорните. Например изразът „на планината“. Той означава „вътрешността на храма“, където се намира тайното училище и тайният ученик бива посветен в определени неща. „Исус се качи на планината“, тоест, той ги въведе във вътрешността на своето мистериозно училище и изложи това, което беше проповядвал, в притчи пред множеството.

Нагорната проповед, с нейното огромно и важно значение, можеше да бъде изложена само на учениците, а не на хората. Тя е тайна, защото съдържа изключително важни изисквания. Още първото изречение гласи:

„Блажени скърбящите, защото те ще се утешат.“ [Матей 5:3]

Благословен означава да бъдеш „блажен“; тези, които ще се възнесат от физическото към духовното, които копнеят за духа; Небесното царство извира от тях. Има 3 x 3 блаженства, 9. Числото девет, което чрез определени манипулации може да се редуцира до седем, е свято число.

Три добродетели, които съответстват на нисшата природа, са: копнеж, страдание и мир. Чрез копнежа ние биваме привлечени; чрез страданието ние побеждаваме и достигаме до мир.

Втората група добродетели, тези, които водят нагоре, са: справедливост, доброта и доброжелателно сърце. Ако сравним тази втора група с първата, ще открием, че първата група се отнася до индивида, докато останалите се отнасят до нашите ближни.

Трето, има добродетели, които водят нагоре към висшите същества. Първо, чрез толерантност; може да се придобие само чрез строга самодисциплина – миролюбие. Този, който говори, за да обиди друг, да каже това, което му е угодно, не може да намери пътя към висшите същества. Второто е да бъдеш строг към себе си и да търпиш преследване заради своята праведност; да поемеш върху себе си всяко преследване заради праведността. Трето, да се обявиш за ученик на Учителя. Тези 3 x 3 добродетели сега са подробно описани в Блаженствата.

„Блажени скърбящите, защото те ще се утешат.“ [Матей 5:4]

Мир намира онзи, който черпи от земното царство каквото може да има, но не пожелава нищо.

Господ видя нещо ритмично в числото девет и трябваше да го внуши на учениците. Още по-великолепен пример за това да си на планината е преображението. Казва се, че учениците са изпаднали в един вид специално състояние, на повишено съзнание. „Облак ги осени.“ Това е внушението за деваканично ясновидство, където миналото и бъдещето изчезват, така че те виждат трите едно до друго. Исус им разкрива тайния смисъл на основната си поговорка: Пътят е това, което първо се разкрива на човека. Той се нарича още „Илия“ – „Илия“, който показва пътя. „Моисей“ се нарича още „истина“ в тайното учение. Това е Моисей, доколкото е

получил заповедите; той поставя целта. Христос е примерът за пробуждане на живота: животът. Великите религиозни основатели – Зороастър, Буда, Хермес – са дали учения. Това, което Христос е проповядвал, не е било новото нещо, което е имало значение, а че той го е живял, това е, което има значение. – Не бива да го поверявате на никого, докато Христос не оживее в собствената си душа.
Друга тайна стана ясна, тази на завръщащия се Илия в Йоан Кръстител; той проповядваше прераждането тук в неговата цялост. Това, че не го проповядваше външно, има своята основателна причина в задачата на християнството: да освети личността. — В древността хората са си казвали: Този живот е един от многото, които издържам тук, ще ми бъде от полза по-късно — Египет, работници. Сега хората трябва да се научат да ценят индивидуалния живот, да разпознават пълната му стойност; християнството е на 1900 години; всички хора са преминали през него веднъж. Тъй като е минало около едно време на прераждане, сега отново се преподава доктрината за прераждането. Някога хората са усещали стойността на индивидуалния живот. Сега те трябва да се върнат към висшето си аз.
Най-дълбокото, мистично евангелие е Евангелието от Йоан. Според изследвания на протестантски богослови, то е най-новото, написано 150 години по-късно. Това се основава на липсата на писменост в началото. Кой е авторът на това евангелие? Никъде не срещаме името Йоан. Само обозначението „ученикът, когото учителят обича“. На тайния език това означава: този, който е бил посветен от самия учител. Кой е бил на кръста? Майката на Исус, Мария, нейната сестра. Никъде не се казва, че името на майката е било Мария. Нека прочетем за сватбата в Кана. „Жено, какво общо имам с теб, жено?“ Нека прочетем по-нататък за разпятието: „Жено, ето синът ти.“ Всичко това може да бъде разбрано само от изследователя на тайните: народът на посветения е наричан негова майка. В същото време той е надраснал своя народ, произлиза от него, но го израства. Тук ние, като „майка“, трябва да разбираме еврейския народ. Мария Магдала представлява онази част от народа, която вярва в него заради чудесата му; „Жената на Клеопа“ представлява частта от хората, които се чувстват еврейки. Но той е надраснал частта от еврейския народ, която формира обща основа, която вече е погълнала александрийската мъдрост, която не се е ограничавала до Палестина; това е собствената майка, от която е израснал Исус; ученикът трябва да я вземе при себе си. Така Евангелието на Йоан разпространява истината на еврейско-александрийска основа – евреи в диаспората – в учен вид. Тази майка е станала безименна, разпръсната по целия свят. Сватба = празник. Символ на трансформацията на старата религия, която е била водата, във виното на новия завет. Той основава нещо ново, но часът му още не е дошъл. Затова: „Жено, какво общо имам Аз с теб?“
Кой е ученикът, когото Исус обичаше?
„Сватбата в Кана“ се среща само в Евангелието на Йоан, защото е една от най-дълбоките тайни, които Исус поверява на ученика, когото е посветил. Казва ли той

някъде, че е бил посветен? Да. Историята за чудото с Лазар се среща само тук. Това е посвещение. Тук ученикът, когото Исус обича, се представя. Дотогава няма споменаване за ученика, когото Исус обича; едва след това. Този, който е пробуден по този начин, е над личното, не се нуждае от име. Той също така знае в най-висшия смисъл кой е Христос: Въплътеният Логос. Цялата египетска теософия е тук: Словото е това, което идва от по-ранно развитие, арупично; животът е Рупическото; светлината е астралното; тя свети в тъмнината - земното. До буквалното тълкуване на Евангелията се стига косвено, след получаване на ключа.
„Да не разкъсваме дрехата.“ Дрехите са различните покривала; те могат да бъдат разделени, освен когато става въпрос за първосвещеническото достойнство. Посветеният ще се отличава от другите, като е абсолютно толерантен, никога не налага мнението си на преден план, а чака фактите да говорят сами. — [Йоан в] „Глава 20“.
Така Евангелието от Йоан съдържа не само думи, но и дела, които дават живот навсякъде.

5. Полезни концепции за разбиране на дните от седмицата

Първо показваме колко древни са откритията - обикновено факти, които все още достигат до древни времена - които ни заобикалят ежедневно. Пример за дните от седмицата, изписани от „лицето“, а от друга страна, извадени от космоса.
Човекът се състои от седем принципа, четири от които вече са формирани, а три са в процес на формиране. Когато осъзнава своето времево развитие, той трябва да мисли за числото 7, за съотношението на 3 и 4. Човек трябва да помни това всеки ден, това са искали окултистите. От това съотношение 4 към 7 дните от седмицата са свалени от небето. Древните са мислили за космоса по следния начин: земя, луна, Меркурий, Венера, слънце, Марс, Юпитер, Сатурн.
При Коперниковата [система] обаче това не е вярно. С нея се държи по следния начин: Зависи къде се намирате. Коперник е предположил: Как се движат небесните тела, ако приемем слънцето за център? Древните: Как, ако приемем земята за център? Зависи само от перспективата.
Древните окултни астролози са казвали: всеки ден има четири основни периода от деня. Те са, за да напомнят на човека за неговите четири по-нисши принципа. Сега те са взели съотношението 4 към 7 и са го записали седем пъти. Започваме от сутринта и вървим от слънцето, посвещаваме първия ден на слънцето; [древните] са обикаляли цикъла, докато 7-мата не е приключила. Сега те са нарекли всеки от тези дни на неговото утро: от утрото, посветено на всяка планета, се взема денят от седмицата. Това дава:
[Сутрин - Луна = понеделник
следобед - Меркурий
сутрин нощ - Венера
следобед нощ - Слънце]
Сутрин - Марс = Вторник - Калай
Следобед - Юпитер
Сутрин през нощта - Сатурн
Следобед през нощта - Луна
Сутрин - Меркурий = сряда, ден на Меркурий, сряда - Вотан
Следобед - Венера
Сутрин през нощта - Слънце
Следобед през нощта - Марс
Сутрин - Юпитер = четвъртък - Донар -, ден на Юпитер следобед - Сатурн средата на сутринта през нощта - Луна полунощ - Меркурий
Сутрин - Венера = петък, ден на Венера
Следобед - Слънце
Сутрин през нощта - Марс
Следобед през нощта - Юпитер

Сутрин - Сатурн = събота, ден на Сатурн, събота
Следобед - Луна
Сутрин през нощта - Меркурий
Следобед през нощта - Венера
Сутрин - Слънце = Неделя
Следобед - Марс
Сутрин Нощ - Юпитер
Следобед Нощ - Сатурн]

Разделянето на времето трябва да има смисъл, а не да остава неопределено. Човек не трябва да живее и час, без да се впише в цялата вселена, защото човекът е роден от вселената и е свързан с нея чрез всеки свой орган.

Когато някъде се произведе изстрел и се създадат вълнови вибрации, те стигат до генериране на съзнание чрез ухото. То е настроено да възприема вибриращ въздух и не би имало цел, ако нямаше вибриращ въздух. Затова окултистът е казал: Ясно е, че не е имало такива органи, преди да е имало въздух. Следователно, елементът въздух е свързан със сетивния инструмент на ухото. Затова той е изследвал връзката между елемента и сетивата. Към всеки елемент принадлежи сетиво. Възприятието на звука е по-ранно от ухото - защото човекът е можел да възприема по-рано с етерното ухо. В етерното ухо е имало много по-фин звук; и друг инструмент, друг орган на възприятие е съществувал в първата раса, който се е трансформирал във втората раса до сегашното ухо. По същия начин е отишъл и с други органи.

Първият елемент, който присъства около нас, е земята, твърдото тяло. Вторият елемент е водата, която във физиката се нарича течност. Третият елемент е огънят, четвъртият е въздухът, петият е етерът. Човешките сетивни инструменти са в съвсем определена връзка с тези пет елемента. Към земята е обонянието. Преди да има твърдо тяло, не е могло да има обоняние. Синовете на огъня, мъглата и водата не са го имали. Само това, което се изпарява като твърдо тяло, може да се усети като миризма.

Водата е мистично свързана с чувството за вкус. Огънят с лицето. Въздухът с чувството, етерът със слуха. Както е било при първата коренна раса, етерът е преминал във въздуха и там по-финото чувство за слух, което хората са имали в началото, се е променило във физическо чувство, а едновременно с това е възникнало чувството за усещане, което е било възприемано само като температура - чувство за топлина. Каквото чувството за топлина е било тогава, днес няма орган, то е атрофирало. От отвора в черепа е изпъкнал фуниевиден орган - сега епифизна жлеза, която той е разтегнал. Постепенно чувството за топлина става по-физическо и - идва времето на огнената мъгла - се трансформира в орган, който може да възприема не само топло и студено, но и светлина и тъмнина, а също и цветови разлики: око, чувство за зрение.

Когато започне водното време, това единствено чувство за зрение все още е налице - циклопското. След това постепенно към сетивото за зрение се присъединява ново: чувството за вкус; и в същото време как водата се кондензира, как става...Докато човекът е живял във въздуха, не е имало възможност да вижда разстояния. Едва с втвърдяването на земята започва необходимостта от възприемане на разстояния. Можете да възприемате разстояния само ако имате две очи, те се държат като стереоскоп, правят нещата физически, заоблят ги. - С едното око бихте виждали нещата сякаш са нарисувани на стена. - Това се дължи на пресичането на осите на очите. Вместо едното фронтално око се образуват две очи. Приблизително в последното лемурийско време.
Чрез това се формира и способността за адаптиране на чувството за усещане към това, което се възприема като разстояние. И накрая, обонянието се формира в атлантската епоха.
Така че имаме непрекъснато нарастващо втвърдяване в развитието на Земята и с него формиране на съответните пет сетива.
Още по-рано, преди човекът да е имал слуховото чувство за етера, той е имал друго. Всъщност ние имаме седем елемента, два дори по-висши и по-фини елемента от етера: божественият огън - и още по-висш = Акаша.
В бъдеще сетивата ще се променят по същия начин. И тъй като сега слухът е най-висшето чувство, ще възникнат още по-висши. Слухът вече е в процес на развитие. По време на атлантското време езикът се е развил; в последната лемурийска подраса той е започнал. Първото говорене е било само израз на желание и неудоволствие. Звукът на усещането постепенно се свързва със съществото, което предизвиква чувство, и така постепенно се появява езикът на обозначението. Първо са били обозначени чувства, предмети, след това ментални образи и накрая (толкова правилно при урсемитите) абстрактни мисли.
По подобен начин, чувството за чувства ще продължи да се променя и ще придобива нова способност да възприема астралното, което ще възприема „божествения пламък“. То ще има много ясна връзка с човешкото сърце. Ще получава непосредствено впечатление от усещането на ближния.
По подобен начин, духовното чувство - епифизната жлеза, която е в процес на регресия - ще се развие и ще възприема в Акаша в съвсем различна форма. Като светеща корона от лъчи ще се вижда; този орган се нарича: светлината на Кундалини. - Човекът, движещ се в етера, можеше да възприеме словото, движещо се в глината, която по-късно се втвърди на земята; той чу хармонията на сферите. Това съзнание, че човекът не е едно-единствено специално същество, е било изразявано от древните учители по такъв начин, че те непрекъснато са му напомняли за връзката му с целия звезден свят.

6. Форма, Живот, Съзнание

Нека изясним точно мястото на трите царства в природата, разликата между минерално, растително и животинско.

Нека започнем с разликата между природата на минерала и тази на растението. Тук забелязваме, че минералите, растенията и животните от нашия физически план не могат да бъдат авторитетни за понятията, които формираме. Трябва да мислим за тях на по-висши планове. Това, което можем да проследим на физическия план, е смесен продукт. Низшите животни често се наричат „растителни животни“. Те са били много по-разпространени в ранните етапи, когато не е имало топлокръвни животни. Сега са толкова малки, че тогава са били по-грандиозни и красиви, защото са атрофирали от промяната на земята. Така че това, което срещаме днес, не може да даде никакво възражение срещу мистичното обяснение, защото са възникнали смеси. Много растения имат чертите на животинското царство.

Нека сега осъзнаем разликата между истински минерал, растение и животно.

Нека разгледаме обикновената сол, за да разберем какво е минерал. Познаваме я на прах и като красив прозрачен куб. Тези кубчета се образуват сами, когато сложим готварска сол в абсолютно топла вода. Обикновената сол е тяло, което не е естествено безформено, а има определена форма - тази на куб; това е естествената форма на минерала. Обикновената сол е съставена от две вещества: натрий, бял метал, когато е свободен, и хлор, газ, когато е свободен. Върху натрия и хлора трябва да действат силите, които, когато се съберат, образуват кристала. Планинският кристал е силиций и кислород, образуващи шестоъгълник. Пиритът - [желязо] и сярата - химически комбинирани, образуват октаедър [или дори куб]. Формата е формата, която се дава на определено вещество. Минералът има форма. Ако вземем чук и удряме шестоъгълника, стрием го на прах, тогава кубът сол е готов и същите сили трябва да образуват отново въпросната форма. Няма съмнение, че кубът има определено съществуване [отвъд себе си].

Минералът е природно същество, чиято форма винаги се оживява наново от общите сили на природата.

Растението също има определена форма, не толкова геометрична, разбира се; но ясно изразена при лилия, дъб, карамфил и други. Там има основен тип, с модификации за всеки един. Откриваме, че тази форма се формира по съвсем различен начин от тази в минерала, абсорбирайки въглерод, водород, азот, сяра, някои соли и т.н. от въздуха и почвата. Ако се опитаме да създадем растение по подобен начин [както в минерала], разбира се, няма да успеем. Минералът произхожда от общата сила на природата; растението получава формата си чрез произход от друго растение. И наистина тази форма, която растението получава, се съдържа в малкото семе в момента, в който то започва. Където няма природни сили, които да създадат формата, например върху бедна почва, нищо не би се появило;

но също така и без семе нищо. Растението е природно същество, чиято форма винаги се формира от вече съществуваща форма. Семето би било мъртво без общи оживяващи сили на природата: Животът трябва да се добави към формата. Растението трябва да падне от стъблото, да отнеме живота си от общия живот. Това е природно същество, чийто живот винаги се формира наново от общия универсален природен живот.
Нека сравним от тази гледна точка: минералът не приема нищо за себе си освен формата; той оставя живота на общия живот.
Растението прави разлика между форма и живот, по такъв начин, че формата произлиза от предишната форма.
Трето, когато разглеждаме животинския живот, откриваме, че той има форма и живот. Животът е малко по-различен при животното, отколкото при растението. При животното, като правило, животът не се развива директно върху универсалния живот, а за живота на животното животът на предходно животно е също толкова необходим, колкото при растителната форма - формата на предходното растение. Още при птиците потомството не се формира в тялото, но поне жизнената топлина на предходното животно е необходима, следователно и специалният живот.
Животното е природно същество, чийто живот винаги се формира от вече съществуващ живот. Наследяване на живота, както при растението [наследяване] на формата. Към формата и живота в животното се добавя нещо, което трябва да си изясним чрез поведението на животното към външния свят. Животът на растението зависи само от него самото, силата се крие в самото растение. Животното зависи от обстоятелствата. То има живот, произвол. Растението привлича храна към себе си, животното си отива. То развива това, което не може да бъде при растението: желанието. Това трябва да се формира наново с всяко животно, защото се изправя срещу самото същество. Животното е природно същество, чието желание винаги се формира наново от общи или универсални природни условия. Минералът претендира само за формата, оставя живота на Целия Живот, чийто израз е, и не знае нищо за желанието. Растението изсмуква от общия живот по един особен живот за себе си. В животното имаме и трите поотделно: форма, живот, желание. Животното изсмуква за себе си от универсалното желание по един особен - желание за съществуване.
Където няма форма, няма камък; минералът не претендира за нищо друго освен това, е за себе си само Атма и оставя в природата универсалния живот - Будхи - и Манас. Желанието, стремежът към съществуване, към проявление, се нарича Манас. Растението приема за себе си Атма и отделя за себе си все още Будхи, оставяйки в природата Манас.
Животното приема и трите за себе си: атма, будхи, манас.
Атма, като форма в частност, се нарича Прана. Общият Манас, като свойство на конкретния живот, се нарича Кама. Следователно Кама е Манас, приписван на

конкретно същество, разпределен на конкретно същество. В растенията, които вече имат подобен вид семе като животното, човек вече вижда астрална аура, а в простите - не. При висшето животно кама вече наводнява астралното. Следователно физическата природа на минерала не е нищо друго освен силово действие; докато физическата природа на растението е веществото, от което е образувана клетката, набъбваща материя или плазма. Тази плазма, само когато е пропита с кама, е надарена със способността да бъде плът. Физическата природа на животното е плът. Плазма и плът: те са по същество едни и същи вещества. И така, каква е разликата между силовите ефекти? Плазма се превръща в вещества, като се влива в живот; плът, като се влива в живот и кама.
Форма, живот и съзнание са три аспекта в природата; разпределени основно сред минералите, животните и растенията.

7. Трите царства на природата

Искаме да поставим още няколко въпроса във връзка с трите царства на природата. Знаем, че всяко същество трябва да премине през тези три царства. Към всеки минерал принадлежи формата; от това оформено същество на природата трябва да възникне растението. Ако то се развиваше в една и съща посока, без нов тласък, то, разбира се, винаги би си останало минерал - най-много би могло да стане по-съвършено като минерал.

Ако минералът трябва да се превърне в растение, той трябва да придобие специалната сила за растително съществуване - способностите, които формират органи, за да привлекат този индивидуален живот в себе си. Сега обаче той остава минерал засега; той все още ще запази свойството, че когато силите на природата бъдат преодолени, ще се разпадне. Той не може да прехвърли формата, която вече има, на нов индивид. Той трябва да включи своята форма и новопридобитите органи и да ги прехвърли в зародишно състояние. Сега, когато преминава към живот наскоро, той е придобил към предишното си свойство да има форма ново свойство да диша живот, и когато сега преминава в зародишно състояние, той трябва да привлече този живот в себе си. Сега имаме растителна есенция. Минералът е добавил към собствената си есенция, която се състои в това да има форма, новото свойство да има живот. Това е есенцията на кръга или цикъла.

С развитието си растителното същество то приема кама от околната среда, образува органи. Имаме растително същество със способността да приема желание, но това същество, макар и способно да приема желание, не може да го задържи вътре. То влива желанието навътре и навън. Това се връща към зародишното състояние и след съживяването се формира животинското същество. Това е процесът на цикъл. Сега един минерал винаги би си останал минерал, ако нямаше движеща сила, която да се грижи за него. Трябва да има нещо, което да се грижи за минерала, за да се появи всичко това, и това е монадичната същност. Тя е движещият елемент. Ако имаше само стремежа да бъде растение, щеше да спре дотук. Колкото високо трябва да се развива съществото, толкова високо трябва да бъде вече стремежът. Никой минерал не може да се издигне на по-високо ниво, отколкото вече има в себе си според растението. Минералът, който по-късно става растение, вече е растение според своето разположение, латентно растение. Минералът, който по-късно става животно, вече е латентно животно. Можем също да кажем: Минералът, който по-късно става растение, вече е растение според духа; минералът, който по-късно става животно, винаги е бил животно според духа; само че според физическата реалност не е бил животно, а минерал. Всяко същество, от което нещо се превръща, трябва да има невидимо духовно ядро в себе си. Това, което сега наричаме минерал, не е като минералите от едно време: всеки е имал астрално тяло. Сега той няма такова, е в задънена улица. Когато говорим за това, че човекът

някога е преминал през минералното царство, не бива да се разбира, че той е бил минерал като днешните минерали; никога не бива да казваме, че човекът е бил минерал, растение, животно, какъвто е днес. От това следва: Човекът никога не е бил нищо друго освен човек, той само в предишни периоди на еволюция винаги е развивал части от пълната си реалност, физическите части, а духовното е запазил. Той винаги е присъствал по по-висш духовен начин; само че [еволюира] в първия кръг видимо в минералното, [във] втория кръг видимо в растителното царство, [в] третия кръг видимо в животинското царство и [е] едва в четвъртия кръг видим и като човек.

Общият дарвинизъм казва: преди е било минерал, после растение, после животно. И той обяснява, че човекът е произлязъл от тези три. Така изглежда от външна гледна точка, за този, който не вижда невидимото. Дарвинизмът е половинчата мярка; но когато се разпознае в правилния си смисъл, той има своя добър смисъл. При низходящото движение това, което е придобито като способност, се абсорбира в съществото. Сега сме във възходящата линия и трябва да придобием нови способности. Паметта, както знаем, се развива у атлантите. Там човекът започва да абсорбира това, което получава чрез менталните образи. Способностите, придобити по време на възходящата дъга, са нови части на съществото по време на низходящата дъга. И тъй като от средата на атлантското време е започнала възходящата дъга и по тази възходяща дъга мисленето като способност е все по-развито, така и в следващия кръг по време на низходящата дъга мисленето ще бъде абсорбирано в битието на човека.

Упанишадите считат един кръг за ден на Брахма. „Това, което мислиш днес, ще бъдеш утре.“ Това е вярно за човека в настоящия му кръг. Така можем да си представим ритмичния ход на света, че едно същество засмуква елемент от околната среда или универсалния свят и след това го дава на външния свят. Човекът засмуква мисъл - той ще изпрати мисълта от себе си в следващия кръг. По време на едната половина от кръга съществото засмуква това, което то дава през следващия. Ето защо езотеричната философия нарича целия кръг вдишване и издишване на Върховното Същество. „Брахма вдишва и издишва един свят.“

Това не е просто сравнение; това, което първоначално е било преподавано, е световният процес. Първите учители са преподавали тези велики истини - човекът по-късно е добавил своите по-малки осъзнавания. Макрокосмосът е дошъл първо, великата природа - след това микрокосмосът, малката природа.

Знанието от по-ранните времена се е отнасяло до висшия свят (Брахма вдишва и издишва). Според тази разкрита космическа истина, хората по-късно са нарекли процеса, забелязан при хората, вдишване и издишване. След това хората са забравили космическия процес и са сметнали наименованието по-скоро за фигуративно.

Дори гърците не са приписвали знанията си на опит, а на откровението на висши същества.
Ако имаме предвид еволюцията, ще открием, че човекът е бил доста възходящ от Атлантския период насам. Урсемитите са преминали от паметта към комбиниране на мисълта. Арийците, петата коренна раса, е трябвало да тренират мисленето - работейки от манас към кама. Правилните мисли имат ефект върху астралното тяло подобно на висшите природни сили. В края на кръга астралното тяло трябва да се формира. В края на петата раса астралното тяло трябва да се формира редовно. В шестата коренна раса социалната любов ще е била формирана и астралното тяло трябва да бъде облагородено; влечението нагоре, към духовното, ще бъде постижението. И в края на седмата раса той ще бъде напълно пречистен.
Шеста раса: пречистване, усъвършенстване на кама-маните,
Седма раса: пречистени кама-манас.
Чрез този начин на развитие човекът е способен постепенно да придобие способности за висши светове. Тези светове, към които човекът придобива един вид идеална връзка, се наричат:
Бхурлока, четвърто състезание,
Бхуварлока, пето състезание,
Сварлока, шесто състезание
, Махарлока, седмо състезание
Тези четири свята реално съществуват, небесните светове, към които ние формираме земния. По време на възходящата еволюционна епоха те се развиват като приложение в човешките същества.

8. Еволюция и инволюция

Трябва да усвоите няколко термина, за да разберете как себепознанието се превръща в светознание. Първо, една проста концепция. Нека разгледаме семе от лилия, а след това цялата лилия. Силата на цялата лилия е вътре в семето. Ако потопим семето в земята, силата вътре в него е способна да групира земята, водата, въздуха по такъв начин, че да се превърне в лилия. Материалът идва от околната среда, но организиращата сила е от лилията.

По подобен начин трябва да си представим природата на Питри според Пралая. Под формата на семе я имаме след голяма пралая. Тя е възприемаема само в началото и в края на своето развитие на плана Будхи и в средата на плана Нирвана. Въпреки това, когато навлезе в материята, тя има силата в себе си да я организира, както прави семето на лилията.

Нека отбележим: Питри е цялостна сила без материя; за разлика от това имаме човека в неговото материално устройство. В известен смисъл, подобно. След седмия кръг, когато човекът достигне нирвана, той отново ще има семенна природа, но различна. Всичко, което е преживял тук, той ще поеме в семето. Имаме състояние, в което всичко е навито в една точка: Инволюция; а това, където се разгъва, е: Еволюция.

Семе на лилията - инволюция, разгъната лилия - еволюция

Те са състояния, относителни едно спрямо друго, [те са] взаимно зависими. Ако човекът, такъв какъвто е, отиде в Нирвана, той нямаше да може да разгърне всичко, на което е способен. Едната страна на съществото е винаги в еволюция, другата в инволюция.

Нека преминем през Средновековието, времето от Августин до Лутер и Калвин. Тогава е имало малко външна наука, а повече мистично-вътрешен живот. Следователно това е било в еволюция; умът в инволюция. - По-късно време: интелектуалният живот [появява се] и мистичният отстъпва. Умствен живот: Еволюция; мистично: инволюция. Това, което тогава е било в зародиш, сега се е появило. - В живота дейността на нашите сетива е в еволюция - след смъртта нямаме сетива, но всичко, което сме преживели чрез тях, е правилно разпределено. Инволюция и еволюция.

Нямаме никакво време да обработим всичко, което виждаме, обработваме само малка част. От това може да се види колко много включваме, абсорбираме, колко много трябва да се разпространи, да се развием в Девачан. От това можем да видим защо времето в Девачан трябва да бъде толкова дълго. И отново, това, което е подготвено в Девачан чрез това размножаване, става инвестиция при раждането и се развива в следващия живот. Така че, това е непрекъснато уравновесяване между инволюция и еволюция. И да се проникне напълно в това е задачата на теософското потапяне. То съответства на световен процес. Човек обикновено

прескача от едно впечатление на друго, поемайки впечатление след впечатление; това, че той ги разпространява в Девачан, ще зависи от факта, че той вече ги притежава в живота. Обикновеният живот е вид духовна инволюция; медитативният живот е вид духовна еволюция.
Точно както еволюцията и инволюцията играят съществена роля в разбирането на световния ред, така е и с триплицитета.
Нека си представим сфера, стъклена сфера, компактна, тя е единица, държи се заедно. Нека си представим, че е разделена на безброй части, всичките едно и също нещо: Стъклената топка ще се разпадне, ще се превърне в купчина. Ако не се разпадне, тя трябва да бъде държана от сили, които я карат да се носи в пространството. [нечетлива дума] Сфера, направена от много части; сили, които я държат - форма.
Това се отнасяше за цялата вселена: първоначално една, после разделена на милиони части; а след това формите, подреждащият дух. - Първата, безкрайно разделена е:
а) I. Логос, изначалната сила, върху която се основава всичко [нечетлива дума]: Отец, б) II. силите, които държат заедно: Слово, Син, в) III. подреждането, Светият Дух.
Именно това е било използвано от най-великия християнски езотерик: Дионисий Ареопагита, ученик и посветен на апостол Павел. - Той е наречен Псевдо-Дионисий, защото [ученията] не са били записани до шести век.
Сред християните е имало лозунг „От уста на ухо“. Писаните неща могат да бъдат злоупотребявани; истински посветените не са записвали. Дионисий е бил ръководител на школа на мистици. Случва се с толкова развити хора, че те не остават в девачан толкова дълго, колкото другите хора. Те могат скоро да се върнат в ново въплъщение. Ръководителите на посветителските школи обикновено го правят; тези школи често имат щастието да запазят един и същ ръководител през много векове. Така е било и тук. И едва през шести век, когато хората са се замислили повече за записването на учения, те са били записани и тук.
От този Дионис са оригиналните учения на християнския езотеризъм; от него може да се научи християнството в оригиналната му форма и към него принадлежи това тълкуване на върховните същности.
Отецът се разкрива първо във висшето същество, а след това в огледалния образ:
Атма - Отец
Будхи - Дума
Манас - дух и във физическия свят:
Етерно тяло - Отец
Астрално тяло - дума
Кама-Манас - дух, низшият.

В [Йоан]: Три са тези, които зачеват на земята: кръвта - жизненият принцип -, водата - астралната - и духът - КамаМанас; и трима са тези, които зачеват на небето: Отецът, Словото и небесният дух: Атма - Будхи - Манас.
Ето как гнозисът, езотеризмът, са били преподавани още тогава в Атина. Речта на амвона е била екзотерична, жреческото учение: езотерично.

8. Еволюция и инволюция

Трябва да усвоите няколко термина, за да разберете как себепознанието се превръща в светознание. Първо, една проста концепция. Нека разгледаме семе от лилия, а след това цялата лилия. Силата на цялата лилия е вътре в семето. Ако потопим семето в земята, силата вътре в него е способна да групира земята, водата, въздуха по такъв начин, че да се превърне в лилия. Материалът идва от околната среда, но организиращата сила е от лилията.
По подобен начин трябва да си представим природата на Питри според Пралая. Под формата на семе я имаме след голяма пралая. Тя е възприемаема само в началото и в края на своето развитие на плана Будхи и в средата на плана Нирвана. Въпреки това, когато навлезе в материята, тя има силата в себе си да я организира, както прави семето на лилията.
Нека отбележим: Питри е цялостна сила без материя; за разлика от това имаме човека в неговото материално устройство. В известен смисъл, подобно. След седмия кръг, когато човекът достигне нирвана, той отново ще има семенна природа, но различна. Всичко, което е преживял тук, той ще поеме в семето. Имаме състояние, в което всичко е навито в една точка: Инволюция; а това, където се разгъва, е: Еволюция.
Семе на лилията - инволюция, разгъната лилия - еволюция
Те са състояния, относителни едно спрямо друго, [те са] взаимно зависими. Ако човекът, такъв какъвто е, отиде в Нирвана, той нямаше да може да разгърне всичко, на което е способен. Едната страна на съществото е винаги в еволюция, другата в инволюция.
Нека преминем през Средновековието, времето от Августин до Лутер и Калвин. Тогава е имало малко външна наука, а повече мистично-вътрешен живот. Следователно това е било в еволюция; умът в инволюция. - По-късно време: интелектуалният живот [появява се] и мистичният отстъпва. Умствен живот: Еволюция; мистично: инволюция. Това, което тогава е било в зародиш, сега се е появило. - В живота дейността на нашите сетива е в еволюция - след смъртта нямаме сетива, но всичко, което сме преживели чрез тях, е правилно разпределено. Инволюция и еволюция.
Нямаме никакво време да обработим всичко, което виждаме, обработваме само малка част. От това може да се види колко много включваме, абсорбираме, колко много трябва да се разпространи, да се развием в Девачан. От това можем да

видим защо времето в Девачан трябва да бъде толкова дълго. И отново, това, което е подготвено в Девачан чрез това размножаване, става инвестиция при раждането и се развива в следващия живот. Така че, това е непрекъснато уравновесяване между инволюция и еволюция. И да се проникне напълно в това е задачата на теософското потапяне. То съответства на световен процес. Човек обикновено прескача от едно впечатление на друго, поемайки впечатление след впечатление; това, че той ги разпространява в Девачан, ще зависи от факта, че той вече ги притежава в живота. Обикновеният живот е вид духовна инволюция; медитативният живот е вид духовна еволюция.

Точно както еволюцията и инволюцията играят съществена роля в разбирането на световния ред, така е и с триплицитета.

Нека си представим сфера, стъклена сфера, компактна, тя е единица, държи се заедно. Нека си представим, че е разделена на безброй части, всичките едно и също нещо: Стъклената топка ще се разпадне, ще се превърне в купчина. Ако не се разпадне, тя трябва да бъде държана от сили, които я карат да се носи в пространството. [нечетлива дума] Сфера, направена от много части; сили, които я държат - форма.

Това се отнасяше за цялата вселена: първоначално една, после разделена на милиони части; а след това формите, подреждащият дух. - Първата, безкрайно разделена е:

а) I. Логос, изначалната сила, върху която се основава всичко [нечетлива дума]: Отец, б) II. силите, които държат заедно: Слово, Син, в) III. подреждането, Светият Дух.

Именно това е било използвано от най-великия християнски езотерик: Дионисий Ареопагита, ученик и посветен на апостол Павел. - Той е наречен Псевдо-Дионисий, защото [ученията] не са били записани до шести век.

Сред християните е имало лозунг „От уста на ухо“. Писаните неща могат да бъдат злоупотребявани; истински посветените не са записвали. Дионисий е бил ръководител на школа на мистици. Случва се с толкова развити хора, че те не остават в девачан толкова дълго, колкото другите хора. Те могат скоро да се върнат в ново въплъщение. Ръководителите на посветителските школи обикновено го правят; тези школи често имат щастието да запазят един и същ ръководител през много векове. Така е било и тук. И едва през шести век, когато хората са се замислили повече за записването на учения, те са били записани и тук.

От този Дионис са оригиналните учения на християнския езотеризъм; от него може да се научи християнството в оригиналната му форма и към него принадлежи това тълкуване на върховните същности.

Отецът се разкрива първо във висшето същество, а след това в огледалния образ:

Атма - Отец

Будхи - Дума

Манас - дух и във физическия свят:
Етерно тяло - Отец
Астрално тяло - дума
Кама-Манас - дух, низшият.
В [Йоан]: Три са тези, които зачеват на земята: кръвта - жизненият принцип -, водата - астралната - и духът - КамаМанас; и трима са тези, които зачеват на небето: Отецът, Словото и небесният дух: Атма - Будхи - Манас.
Ето как гнозисът, езотеризмът, са били преподавани още тогава в Атина. Речта на амвона е била екзотерична, жреческото учение: езотерично.

9. Състояния на съзнанието

Седем състояния на съзнанието се развиват едно след друго. Това, което се развива и се издига до по-високи степени, е егото. Това, което изучаваме, е това, което Аз-ът преживява. Така че теософията е: себепознание. Бяхме там и участвахме в живота на всички планети. На първото беше своеобразно състояние на съзнанието, не пространствено, трябва да мислим за планетите. Те са състояния, които произтичат едно от друго, като момичето от детето - между тях са само пралайя състояния. Метаморфози са.

От далечни състояния стигаме до езотеричния план. Марс. - На него живеехме и имахме съзнание, което беше доста притъпено - все още не беше сънно съзнание - каквото е днес в камъните, минералите. - Но то отиде в необятността, беше всесъзнание. Такъв човек знаеше /празнина в преписа]

Сега само за да бъдат изкуствено предизвикани в патологични състояния. Там те започват да рисуват /нечетливо] велики световни системи [...]. Тъпо трансово съзнание, но простиращо се над земята с околните световни тела.

Във всеки кръг става по-ярко. Седем кръга, всеки в седем състояния. Така че съзнанието вече е преминало през 7x7=49 състояния. - Материално планетата умира, но всички растения преминават, като лилията от семето.

На втората планета - Слънцето - се формира съзнание, което се простира не чак толкова далеч, не над мъртвите, а над всички живи същества, съзнанието, което човек има в сънищата, където всички вегетативни функции продължават да работят; растително съзнание в 49 състояния. Планетата езотерично се нарича слънце. Соларпитрис, които тук се завършват високо.

Третата планета - Луната - развива по-висше състояние на съзнание, сънлив транс, подобно на съзнанието на висшите животни. Луна - отново седем състояния: арупа, рупа, астрално, физическо, [нечетливо]

Четвъртата планета: Земята. Сега тя идва и се превръща в земно развитие, което трябва да развие светлото дневно съзнание.

След това преминава в петото състояние на съзнанието - пета планета: Меркурий: психическо съзнание. Отличава се с факта, че човек ще бъде ярко съзнателен не само във физическия, но и в астралния план. Природата на желанието на другия става прозрачна, а своята собствена той може да насочва като сила. Психическо съзнание.

На шестата планета - Венера - повече от психическо, свръхпсихично. Мисълта се провежда.

Седма планета: На Юпитер духовно съзнание; човекът ще бъде изцяло дух.

343 състояния, през които човекът преминава по този начин. 7 x 7 на всяка планета. Така разбираме седемте принципа, които са във вечно формиране. Четири са формирани в човека, три в растението. Земята е предназначена за това човекът да

бъде формиран такъв, какъвто е сега; тъй като човекът е в четвъртия кръг, той е формирал и своя четвърти принцип.
Важно теософско твърдение, че по същество всичко е едно и ние сме свързани с всички същества - нека го изучим.
Във великото семе, което се е възникнало като земя, като шумни семена са били питри, които са се обградили с материя от различни видове, са приели тела и са живели в седем принципа. Това, което се случва на земята, е средство за човека да достигне целта си, да се изкачи по стълбата. Човекът е центърът и целта на земното развитие. Няма да има /нечетливо], ако /празнина в преписа]
Питрите влизат, намират земята съвсем неразвита, трябва да подготвят почвата; да формират минералния свят. Човекът го има в себе си - костната структура е минерална - дори ние сме го предразположили, заедно с предишните. Не както днес беше, излъчваща система и зародиш на това, което трябва да стане. Човек обаче не е могъл да използва всичко, а е трябвало да се отдели. От останалото са се образували мъртви тела, по-благородните материали са били отнети към живите. Така човекът е възникнал за сметка на минералното царство. За да можем да се издигнем и да се развиваме по-нататък, трябваше да го формираме. Всичко може да бъде разпределено само полярно. Ако се изкачваме нагоре, ние избутваме останалите надолу.
Сега човекът се е освободил от това, което вече е привлякъл към себе си - растението, и отблъсква това, което е безполезно за него.
По време на третия рунд той прави същото с животинското царство, но само що се отнася до рибоподобните същества.
По време на четвъртия кръг съществуват минералното, растителното и животинското царство и човекът първо отделя това, което става земноводни, а също и птиците. В животинското царство той отделя висшите, така че за тяхна сметка елиминира най-благородните части, за да оформи себе си. - Така в топлокръвните животни възниква човекът.
Елохистични дни - кръговете.
И така, минералното царство възниква в първия кръг и завършва напълно в четвъртия. Растителното царство започва във втория и завършва в петия. Животинското царство се появява в третия и завършва в шестия. Човекът се появява в четвъртия и в седмия става образ Божий.
Пети ден: гъмжило от [Следват предимно нечетливи и много фрагментарни бележки]
Това, че човекът управлява, означава, че той вече се е самозабравил.

10. Манас като светлина и любов

Нека отново си представим последователността от етапи на трите царства на природата. Минералното царство просто приема формата на частното. Растението взема живота от общата природа и го пренася в едно-единствено същество. По този начин то търси във всеобщата природа вечен източник на живот. Това е разликата между растението и животното, където животът зависи от предшественика. Оттук и това интимно битие на растението, преплетено с всеобщата природа, по-целомъдрен живот.

Човекът вече е преминал през тези три царства в три предишни сфери. Той е бил реализиран в минералното, растителното и животинското царство. Формата, разбира се, е била различна. В минералното царство е наподобявала автомат; човешките растения са изглеждали лъчевидни; човешките животински форми са били яйцевидни. Човешкото същество достига един вид завършеност на първите три плана, така да се каже. В реда на царствата той не би могъл да се усъвършенства по-нататък - само като животно. Съвършенството на животинското там може да бъде много по-голямо.

Трябва само да сме наясно, че докато едно животно си остава животно, манасът в животинността не действа на физически план, а на по-висш. Помислете за едно животно: то ще се различава от човека при условие, че неговият манас не остава в животното, а на по-висш план, така че ако човек иска да си го представи сетивно, ще трябва да си представи животното като дърпано на конци.

Умът се намира на по-висшия план и действа на по-нисшия. Така е и с по-нисшите органи на човешкото същество. Бедрото, например, е толкова изкусно конструирано, че не би могло да бъде направено по-изобретателно дори с най-прецизното инженерство.

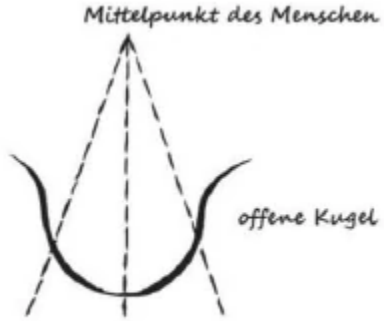

Symbolische Skizze

Да обучиш животното означава: манасът не може да направи нищо, ако животното няма орган, който да го направи; ако мозъкът не може да се използва за броене, манасът не може да брои. Ако подготвите мозъка на животното, вие давате възможност на Манас да работи от по-висшия план надолу към животното.

Следователно, само окултисти и мистици трябва да го правят. В противен случай можете да направите нещо, което е вредно във Вселената.
В атлантската раса животните са били изкуствено оформяни и обучавани в нови видове чрез кръстосване; на това нашите животни сега дължат своите по-висши качества. Затова не бива да се изненадваме, че някои животни съперничат на човека по умение. Една кост може да направи дори повече от човека. Езерото Моерис е създадено с перфектно изкуство. Древните египтяни все още са знаели как да отводняват водите на Нил в изкуствено езеро, което напоява земята чрез канали. Това все още е било вид висш инстинкт, манас, вложен в него от висшия план.
Човекът се различава от животното по това, че Манас работи вътре в него, а не отгоре. Манас е слязъл на физически план. Ето защо едно животно може да се развива по-далеч от човека, но качествено е под човека. - Това, което ми показва времето, е духът на изобретателя на часовника; той работи от друга сфера. Следователно манас във висш смисъл. Това, което може да се нарече и най-висше едновременно, е това, което човекът постига в трите предишни сфери: Битие, в което Манас работи отвън. Задачата на земното развитие е да трансформира тялото, така че Манас да може да работи отвътре. И сега ще ви стане ясно и разликата между човешкото същество, стоящо на четвъртия етап на развитие, и това, стоящо на третия: че това, което преди му е действало отвън, избухва отвътре. Сега всичко трябва да бъде правилно подготвено. Нека си представим, че лунният период е завършен. Сега всичко трябваше да се повтори накратко и за тази цел бяха необходими предишни етапи. Само лемурийският период беше толкова далеч, че Манас можеше да направи трансформациите. Също така лемурийската раса има седем подетапа. В четвъртия Манас избухва от вътрешността на човешкото същество. Нека си представим големия контраст: сигурността, с която Манас действа отвън в животното; погрешимостта е немислима. Следователно, свободната воля също е немислима. Само когато Манас се премести навътре, погрешимостта е мислима.
Сега, когато сферите са затворени и Манас е вътре, той е сякаш заключен в затвор и зависим от срещата си с другите Манас. Погрешимостта се проявява само когато Манас блести отвътре. През цялата еволюция на човечеството се е появила възможността за свобода, способността да се избира между добро и зло. В цялата ранна макрокосмическа природа не може да става дума за свобода. До този момент животните са живели в абсолютна сигурност. Всички животни с топла кръв и бойни инстинкти са се появили едва след средата на Лемурийския период, като едновременно с това е възникнала и сексуалност.
Преди е имало единични същества, ръководени от Манас; сега са възникнали единични същества със свобода на избор. Сега трябва да възникне нещо ново, което хармонизира съществата. Нагонът вече не може да идва от Манас, защото е

загубил своята сигурност. Появява се нов елемент. Това е елементът на любовта. Любовта не е била необходима преди, защото преди това е действала сигурността на инстинкта. От най-ниското до най-висшето, сега е възникнало това, което се нарича любов. Дори най-подчинената форма, сексуалната любов, се появява едва сега, чак до формите на най-духовната любов. Като в атмосфера, целият ни земен макрокосмос е бил обвит в любов по това време. Тази любов в органичното е била свързана с развитието на топлата кръв. Тя е физическият проводник на любовта. Тези същества, които преди са били могъщи, велики същества, не са могли да останат; това са били рибите, те са изсъхнали. Студенокръвните същества днес са последните останки от големи, могъщи риби от лемурийското време. Само топлокръвните животни се чувстват добре сега.
И сега виждаме в какво се е превърнало земното развитие оттогава. Животното разпростира битието си като покривало върху нещо, което се разкрива отвън навътре: „Животното го няма.“

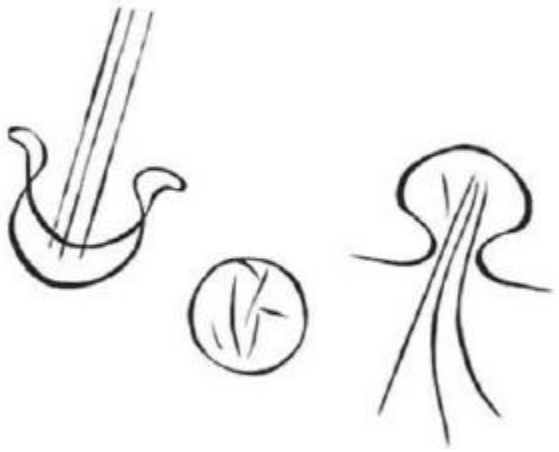

Човекът разкрива себе си. По-висшето развитие е, че той обръща материята, че изпраща нишките на своята мана навън. Той дава нишките на своето същество като любов. Така че от една страна откровение - към животното, след това междинно царство на егоизма, след това царство на любовта.
Ексузияй - излизане от по-висша същност в по-нисша. Откровение. Светлината е физическият израз на това сияние; това откровение. Окултната светлина е откровението на по-висш елемент от по-нисше същество. Любовта е предаването на по-висшия елемент чрез по-нисше появяващо се същество. В тази борба човечеството все още стои. Земното развитие е борбата между светлината и любовта.
Какво се крие в самия човек? Капка манас, самото вътрешно сияние. Любовта е подтикът Манас да се стреми навън. - Два принципа.
Манасичното същество, което действа в безкрайни аспекти като човешки души, се нарича Луцифер. Окултно име за това, което действа като светлина върху човека.

Силата, която го изпуска навън, която го изтласква навън, е Йехова. Любовното същество, което изтласква манасичното същество навън, е Йехова. „Бог е любов.“ То се е появило в света в средата на Лемурийския период.
Това, което ще се прояви напълно като любов, когато човешкият начин на живот е достигнал целта си, ще се прояви като божествен гняв, докато е все още в несъвършено състояние.

11. Вътрешна еволюция от времето на Лемурийците

Манас е бил отвън, животинското тяло се поставя над него, затваря се с човешкото същество, за да излезе отвътре. Вътрешността на човека започва да живее едва от третата подраса на лемурийската коренна раса.

Първата форма, в която манасът проявява, е менталният образ. Докато няма [ментален образ], няма вътрешен живот. Първото отражение на външното във вътрешността е менталният образ - приблизително двадесет милиона години. Хората, които са останали от тях, все още нямат памет и не запазват получения ментален образ.

При атлантите Манас блести отвътре като памет. При третата раса - въображение; при четвъртата раса - памет; при петата раса - мисловна сила. При шестата раса манас ще бъде не само мисловна сила, но и интуиция. Разликата между запазване на паметта и комбиниране е нещо подобно: зърна, подредени едно до друго [празнина в преписа]

Човекът от шеста раса ще има вътрешно просветление, както средностатистическият човек; не просто ще се комбинира. Напредналите хора вече имат дара на вътрешни истини, които им просветват. Това, което до известна степен има поетът и до по-голяма степен магьосникът. Магьосник - Имаго - Мая - Махат. Но който може да създаде такава картина, все още не е достигнал най-високото ниво, но който може съзнателно да ѝ придаде трайна реалност, картината наистина ще бъде там в духовното пространство. Той е творец, продуктивен. - Рафаел без ръце: Когато създава образи, той едновременно с това е създал нещо реално съществуващо.

Човекът от третата раса формира идеи.

Човекът от четвъртата раса запазва идеи.

Човекът от петата раса не само запазва [идеите], но и ги комбинира една с друга.

Човекът от шестата раса вече формира образи, но те изчезват с него.

Човекът от седмата раса формира образи, които вече съществуват – еволюция, инволюция.

В рамките на прехода от външния към вътрешния манас, какво е заело своето място? Любовта обгръща манасичните същества, както манасът е обгръщал камичните същества, и любовта ще бъде в следващия кръг в човешкото същество, както го обгръща сега.

Манас е влязъл първо; любовта ще влее след това; сега е навън. Любов, манас и след това човешкото същество. Когато се носи отзад по този начин, все още неспособно да се доближи до отделните същества, това се нарича „божествен огън“. Това е и това, с което могат да се разкрият онези същества, които са едно стъпало над човешкото същество. Откриваме това отново в древните религии. Десетте

заповеди в горящия храст. Бог, поглъщащ огън. Зороастър нарича огъня „божествена същност“.
Животното има кама вътре, манас външно. Човекът има кама-манас вътре в себе си, тоест манас в кама, външно любов, това е огън, божественото, ако мислим за любовта като за цяло.
В следващия кръг, това, което се явява на човека външно, ще бъде вътрешно. Вътре в него ще бъде огънят. Божественото ще се прояви в него, както сега се проявява отвън. А това, което е още едно ниво по-високо, е това, което в окултизма наричаме Словото. Ако вземем предвид, че огънят е проявление, което действа върху другите, е, така да се каже, посредник, можем да си представим, че огънят е спокойното проявление. Ако си представим, че божествената същност се проявява първо в огъня, имаме манас, превърнал се в огън, това е божествената заповед.
Ако си представим, че още по-висшето се проявява, виждаме Словото, проникващо едно стъпало по-ниско, в Кама или плътта. Словото, станало плът - Христос.
Първо: Човекът първоначално: кама.
Второ: Манас завладява Кама.
Трето: Огънят ще се прояви в Манас.
В по-нататъшния кръг: словото в огъня. Когато огънят се разкрие в Манас, възниква божествено мислене. Ако огънят му се разкрие, мисълта му става божествена. Божествената мисъл бяха Десетте заповеди - ако характеризираме заповедите по окултен начин. Огънят се е превърнал в мисъл - заповед.
Сега, когато човекът е пречистен и очистен в рамките на тази раса, така че да може да приеме огъня, в следващия кръг той получава Словото и то прониква надолу до Кама. Мисълта е станала пропусклива. Словото се е превърнало в кама или плът. То е точно същото, както в по-ранен етап - заповедта.
В петия кръг цялото човечество ще изпълни заповедите. В шестия кръг цялото човечество ще бъде другар на Христос. Но Словото, станало плът, е Христос.
Сега трябва да си представим, че всичко, което бавно се случва, е предчувствие в човечеството от отделните човешки същества. Така че откровението на заповедите е било предчувствие на това, което бавно се изпълнява. Така че Словото, станало плът, също е предчувствие, изпълнено още по-бавно.
Пети кръг: Цялото човечество ще следва заповедите.
Шести кръг: цялото човечество ще живее с Христос.
Това, което е заложено в християнството като първа искра, е великата перспектива за шестия кръг. Това сега се подготвя в рамките на нашия кръг.
Лемурийци 4 + 3 = 7 - 2 започва ментален образ.
Атлантиди 7
Арийци 7
Шеста коренна раса 7
Седма коренна раса 7

От [четвъртата] лемурийска подраса се появява първата атлантска раса. Четирите първи атлантски раси са повторения. От петата атлантска раса се появява първата арийска раса. Пет арийски раси трябва да се подготвят. Ние сме последните повторители. От шестата арийска раса се формира шестата коренна раса. От седмата подраса на шестата коренна раса се появява седмата коренна раса.
Това, което се формира, е манас. А именно, през лемурийското време - менталният образ, през атлантското време - паметта, през арийското време - мисловната сила. През шестата раса - интуицията, през седмата раса - въображението.
Така че, когато седмата раса е достигнала целта си, това, което живее в човека, се представя. Тогава физическият свят е достигнал целта си. Физическият свят преминава в астралния свят. Манас го е донесъл, за да създаде образи, които живеят в духовния свят; цялото е станало астрално; образите ще абсорбират целия минерал; и човекът ще може да абсорбира в себе си минералното царство, което преди е било отделено.
Когато се появи рупа-глобусът, вече няма да има действителен минерал, но растенията и животните ще го имат в себе си; образите вече ще могат да абсорбират в себе си минерала от растенията.
Арупа глобус - там е погълнато от въображението всичко минерално в животното. - Сега човекът е усвоил всичко минерално и навлиза в пралаята.

12. Падението в материалното

[Първото] падение в материята е показано в падението на човека в Рая; второто се случва преди Ной да спаси човека. Първото падение е навлизането на мана в действителния човешки интериор. Нека си представим ситуацията още веднъж. Нека си представим как някой, чийто манас действа отвън, знае; той усеща знанието като откровение, като нещо, излято в него. Отвътре идва при него менталният образ - не преживяван отвън, а просветлен отвътре, като брилянтна идея за великия откривател. Падението в материята се състои във факта, че човекът вече не получава просветление отвътре, а трябва да прави преживявания отвън. Това е свързано с цялото развитие. Преди всичко е било насочено навътре; сега всичко се случва отвън; оттук и сексуалността. Преди съществото е било стимулирано към всякаква дейност отвътре. Ако каналът се затвори, съществото би умряло, ако стимулацията не дойде отвън. Следователно, тази стимулация отвън, която сега се случва във всички области, се нарича тяло на желанието, Кама рупа. Това е първото падение на човечеството, описано в Библията като съблазняване от змията. Дотогава на земята не е имало същество, което да има мозък. Мозъкът е органът на маната. В същество, което няма мозък, Манас не би имал разум. Следователно, когато Манас се е спуснал, гръбначният мозък е трябвало да се удебели в единия край и да образува връв. Преди това е имало само един вид гръбначен мозък; в лемурийския период той се е удебелил в единия край и се е превърнал в мозък. С факта, че човекът се е възнесъл от безмозъчния към мозъчния човек, цялата висша животинска същност е била трансформирана заедно с него. Самите риби вече имат силно развит мозък, но все още не и онова особено разделение на мозъка, което се появява при земноводните; това не е орган, който би могъл да послужи на произвола. Имаше времева /празнина в преписа]

По това време, за първи път, същества, които притежаваха манас, можеха да бъдат на земята, защото откриха мозък. Те донесоха манас, който все още беше обучен отвън; изключително висок. Следователно, тези първи въплътени същества бяха от огромно височество. Това бяха учителите. Следователно, първите учители, които преподаваха разликата между добро и зло, бяха тези, които се бяха въплътили в земноводни, в змии. Всъщност, първите учители, които можеха да кажат какво е добро и зло, се въплътиха на етапа, в който станаха земноводни: Наги, змии, това трябва да се приема буквално.

Хората еволюирали и по време на петата подраса на атлантите се появила способността да мислят самостоятелно. Мислене навътре, защото това е необходимо, за да се учи отвън. Ето защо първите човешки раси можели да получават учения от същества, които били по-еволюирали от самите тях. Хората не биха могли да си помогнат сами, ако не бяха водени от змиите. Тези първи хора все още са близки до свръхестествените сили, следователно те контролират жизнената

сила. В четвъртата подраса на атлантите това постепенно се губи. Изчезването на тази раса е представено в Потопа. Хората загубили изкуството да се кръстосват и не можели да създават нови раси, така че Ной превежда видовете по двойки.
Това, което преди човекът е получавал чрез откровение, сега го постига със собствената си сила на мисълта. Изкуства и науки. Външно той трябва да обогати своето развитие. Това ни е запазено в Каин и Авел. Авел е този, който все още не постига нищо с това, което му е дадено от природата. Той е пастир; той принася живи същества за жертва. Авел все още е бил близо до природата, принесъл е нещо на Бога за жертва, което все още не е било далеч от природата. Каин е бил земеделец; представлява човечеството, което вече е обработвало безжизнената природа чрез мисловна сила. Това е второто падение в материята. Преди това манасичните същества са се въплътили в човешка плът. Това е било жертвоприношение: слизане на ангелски същества в плътта. Синовете на боговете са станали човешки същества, мъже и жени.
Хората обработват земята, изобретявайки изкуства и науки. Докато синовете Божии са правили жертвата да се изкачват в материята, те обработват. Те откриват, че дъщерите човешки са красиви. Те намират удоволствие в земята; въплъщават се с радост; това е било второто падение в материята.
Окултни поговорки
Първо: Синовете на боговете направиха жертвата да се въплътят в човечество.
Второ: Синовете на боговете открили, че дъщерите човешки са красиви.
Към края на атлантската раса, следователно, виждаме човека, стоящ на собствените си крака; преди това хората са били водени. Тези, които са ги водили, са били Ману. Преходът също е трябвало да се осъществи по този начин. Те все още са били преобразувани чрез дхян. Само че настоящата коренна раса ще бъде толкова далеч в своя край, че ще роди Ману. Това е великият, огромен прогрес.

13. От Архатите до Махатмите

Нека разгледаме още веднъж линиите на развитие, които са се преплитали във времето, за което говорихме. Развитието не върви по права линия, така че когато имате етап, е нужно само да го проследите, но [празнина в преписа]
Ако някой иска да разбере електрическия часовник, дори само да проследи механично махало, няма да разбере, но трябва да [пропуск в преписа]
... Така че в W /празнината в преписа]

В средата на лемурийската раса имаме сливане на различни потоци. Преди всичко, психиката на човека вече е била там. Била е на друг план. Преминала е през седем раси и кръга там. Това, което е завладяло тялото по това време, е било след дълго развитие в определен момент на зрялост. Тази душа, която е завладяла по това време, е обект на проницателни въпроси. Първата и втората коренна раса са били все още бездушни. Душите не са могли да завладеят, защото Земята не е била толкова зряла.
Ако душата би искала да завладее тялото от гледна точка на тогавашната зрялост, това би било като когато един много лош пианист [празнина в преписа]
Първоначално е било необходимо Земята да създаде тела, толкова зрели, че степента им на зрялост да съответства на тази на душите. Тук имаме два потока на развитие, които се сливат заедно. Земята развива телата, а другият поток е развитието на душата, което се е случило в други светове и сега съвпада с първия поток. Трябва да вземем предвид, че развитието не протича толкова гладко.
Ако вземем предвид земния поток. По това време само определен брой тела са били толкова зрели, че да могат да бъдат обитавани от души, не всичко има [ge/gap in transkript] sh/gap in transkript] gr/gap in transkript]. Освен това, цялостното развитие на тялото е било толкова напреднало, че само най-напредналите души са знаели нещо общо с тези тела. Така че, на първо място, имаме група хора с напреднали души. Това е специална човешка раса: високо еволюирали Архати, малка тълпа. Душите на тези архати вече са били отвъд потока на развитие от онова време. Тоест, те вече са предвиждали това, което другите са могли да постигнат само в по-продължително развитие. Така че те наистина са могли да бъдат водачи на човечеството, защото са предвиждали. Сега броят на отличните тела е бил изчерпан от тях. Другите са трябвало да се задоволят с по-нисши. Манас е можел да се справи с тези инструменти само по неудобен начин. Тези тела са могли да се развият само дотолкова, доколкото е атлантското; след това са трябвало да изчезнат малко по малко. Урсемитите са били основата за петата коренна раса. Тези бяха намерили по-зрели тела и се бяха придвижили отзад. Това е третата група.
Първа група: особено напреднали архати.
Втора група: които получиха само притъпен дух и измряха.

Трета група: тези, които винаги следват, в зависимост от готовността на телата. От тях се набират онези, които са способни да преминат в петата раса и да формират други бъдещи раси.
Архатите са високо еволюирали същества, които, където се въплъщават, стоят по-високо от това, което може да постигне един нормален човек. Следователно, те са способни да живеят на по-висши нива и да имат по-висши отношения. Следователно, те са способни да приемат високи заповеди: Пратеници на боговете, царете и водачите са били тези Архати. Най-много те са били способни да привлекат някои към себе си, но като цяло тези хора са били ръководени съвсем несъзнателно. Това е продължило през целия атлантски период. Само поколението, което се развива от Урсемитите, ражда онези, които са способни да вземат съдбата си в свои ръце. И следователно те са били способни да бъдат обучавани от пратениците на боговете. Затова са били правилно наречени: Герои.
Така и в мита трябва да приемаме въпроса буквално. До известна степен тези хора можеха да бъдат посветени и ето какво е записано в мита, а също и опасност: на Тантал е било позволено да яде с боговете. Той е бил човек и му е било позволено да се съветва с решенията на боговете. Следователно съблазняването е било голямо. За хората, които са били смъртни, е можело да си натовари кармата. Това, което Тантал е създал като свой собствен син, е крайното. Най-голямото прегрешение, което един посветен може да извърши, е да смесва крайни решения с вечни. И е лесно да се заблуждават боговете, защото за тях дори крайното, което е обвито във воала на мая, е вечно. В известен смисъл е лесно да се заблуждават посветените. Тантал го прави и докарва най-страшното върху себе си и своите потомци. От всичко това виждаме, че хората са били неспособни да се ръководят до края на четвъртата раса; тези висши същества все още са ги насочвали към петата. Дори в началото на петата раса те все още се нуждаели от водача Ману. Той отделил най-способните от останалите и ги насочил към региона Гоби; около сто семейства, които били изолирани от останалите и образовани само чрез напътствията на Ману. Той преподавал оригиналните религиозни ментални образи на петата раса, изкуства, за предпочитане използване на огъня. След това астрономия, алхимия, тези фундаментални науки. Преди всичко, строг морал. По-рано, когато хората били ръководени, те не се нуждаели от морални принципи; това започнало сега. Хората трябвало да станат независими. Затова било необходимо да се образоват в свобода; в противен случай целта нямало да бъде постигната, ако бъдат принудени. И тъй като били свободни, мнозина не ги следвали. Затова тези урсемити били много отсевани. Малцина ги следвали напълно свободно.
Първата колония се насочи към предна Индия: първа подраса, индоарийска. Досега хората бяха деца под ръководството на Архати; сега те постепенно започват да използват способностите си, за да се издигнат, да бъдат посветени. Тези първи риши бяха първите посветени човешки същества; по-ранните бяха потомци на

богове. Появяват се изцяло нови същества. Посветени, произлезли от самата земя, които биха могли да станат водачи; преди около петнадесет до шестнадесет милиона години. Оттогава винаги се въплъщават и това са съществата, наречени господари. Само шестата коренна раса ще има същества, произлезли от самото човечество, които ще водят хората, като Ману. Преход от пратеници на боговете към човешки господари, махатми.
И сега този Ману е начело на теософското движение, създавайки подготовка за шестата коренна раса, така че в рамките на теософското движение да се случи това, което се случи в атлантското време. Учителят Мория е първият човешки Ману, който ще установи шестата коренна раса, докато в миналото те са били пратеници на боговете, божествени Архати, въплътени в лемурийския период и гест [съкращението не може да се реши], и те са наричани още Синове на Огнената Мъгла, защото Земята е била в това състояние по това време.
Третата коренна раса загина от пожар.
Четвъртата коренна раса е загинала от вода.
Петата коренна раса е загинала поради неморалност.
Тоест, накрая егоизмът ще се прояви в още по-силна форма, под формата на яростна борба за съществуване, с воля; докато досега несъзнателно и само онези, които са се научили да бъдат безкористни, ще формират шестата раса. Тя ще се появи като по-безкористна раса с възраждане на Христовия принцип, отново поява [празнина в преписа]
Огънят
Гибел от вода
Воля за гибел. В това предвиждане на борбата на всички срещу всички, Теософското общество иска да положи ядрото на всеобщото братство. То не е замислено произволно, а извън световния план.
Майсторите говориха за първи път, защото е тяхна отговорност да създадат материала за шестата раса.
Спиращите сили се наричат Мамон и само във вторично значение парите са получили това име; Мамон е богът на спирането на прогреса.

14. След така наречения Потоп на греха

Атлантите били водени от посветени. Те все още не били човешки посветени, притежаващи само сили, достъпни за човека, но носещи със себе си определени висши способности, които човекът не развива до петата коренна раса, така че тези синове на боговете, Архатите, могли да ги посветят - и да се оттеглят все повече и повече. Но и нашата раса била водена от Ману, който все още /празнина в преписа] и се стремил към [празнина в преписа].

Урсемитската раса - първоначално с комбинирано мислене - е живяла преди петнадесет до шестнадесет милиона години на територията на днешна Ирландия. От расата е избрала най-способните от Ману [празнина в преписа] и морално най-добрите и се е преместила в пустинята Гоби. При атлантите не може да се говори за истинска религия и религиозно поклонение. Атлантите са овладели жизнената сила, но това не е било осъзнато, а по-скоро като внушение, което атлантските царе са упражнявали върху своите народи; не е било състояние на сън, но и не е било толкова ярко съзнание, колкото днес. Те са усещали, че силата идва от божественото, но не са ѝ се покланяли.

Ману се стремял да придаде религиозен характер на всичко, което можел да постигне. Ману бил подкрепян от редица по-нисши пратеници на богове. Атлантът можел да следва само това, което имал пред себе си. Бога, когото чувствал. Величественият цар също го срещнал видимо; той не можел да разбере всичко, но го видял. Към това те трябвало да бъдат подтикнати да се покланят не само на видимото, но и на невидимото. „Трябва да вярвате и в това, което не виждате; най-висшето е невидимото. И цяло монументално учение планира върху тези начала на петата раса. Покланяйте се на това, за което не можете да си съставите картина, защото веднага щом си съставите картина, невидимото ви убягва."

И ехо от това първично учение на Ману е в Моисеевия закон. Всичко, което изпълваше новата раса, придоби такъв религиозен оттенък. Обяснени бяха орбитите на небесните тела, как божествените закони и сили управляват в тях. [Както се преподаваше божествена мъдрост] това, което днес познаваме като теософия.

На избраната раса Ману съобщил това. През последните атлантически времена хората, без да мислят за божественото, вече познавали науката и изкуствата; първо огъня. Сега Ману позволил на своя народ: „Наистина можете да видите това, от което се нуждаете за непосредствения живот сега. Но трябва доброволно да свържете това, което знаете и познавате, с божественото; свържете го с божественото." Тогава Ману създал нещо, което би могло да свърже тези първоначално светски занимания с божественото. Огънят трябвало да се пали на олтара като свързващо звено в определени дни и така се родило жертвоприношението.

И така, Ману придаде религиозен характер на човешката дейност, човешкият морал беше даден под формата на заповеди. Урсемитската раса беше надарена от Ману с религиозен характер. Преди това не е имало такова нещо; инстинктивно атлантът чувстваше божественото; съзнателно не го схващаше. По светски начин атлантите познаваха изкуството и науката. Сега Ману е скъсал с политиката на атлантските адепти. Вече не е внушително. Ману постави всичко свободно. Те можеха да вярват, но и да се въздържат. Последица от това беше, че само една част последва Ману доброволно, другите се посветиха на службата на собствената си полза. С малката част той се оттегли още повече навътре; с тях той предприе консолидирането на работата си. Малката група са безкористните и благочестиви, живеещи в нашата раса; другите, които не бяха го последвали напълно, служат на личния си интерес. Когато Ману бе подтикнал няколкостотин години първична религиозна мъдрост и беше посветил някои от тях, те се преместиха, така да се каже, като колонизатори сред народите, които бяха останали. Те им присадиха наученото и в зависимост от това тези учения придобиха други оцветявания. От това възникнаха новите подраси.

Първо: Първият влак, воден от Ришите, отишъл в Индия и там се появила първата подраса; тя била най-духовната, защото била най-близо до източника. Преди хората предполагали повече, сега мисълта схващала собствения си произход и това, което било в звездите [празнина в преписа]. С тази подраса, индийската, останала главно мъдрост.

Второ, в Централна Азия възникна по-практична дейност. Човекът трябваше първо да завладее природата. В работата се задаваше задачата, а в изправянето си човекът - нейното. Култивираше се земеделие, а директно човешката дейност - сила. Личното е това, което е затворено между смъртта и живота. Индийците не е трябвало да работят толкова усилено и затова са могли да се посветят повече на грижата за духовното. При персите: Тук се разви и расата, която не вярваше пряко в прераждането. Лично човекът трябва да бъде такъв, че да може да се разчита на него във всички житейски случаи. Истината е, че един от тях е учил момчетата. Огнените жертвоприношения са били особено разпространени тук. Заратустра е живял преди около четиринадесет милиона години. Имало е седем Заратустри. Историята знае само за последния; той е бил един и същ във все нови прераждания.

Трето, колонистите се преместили в Близкия изток, Египет, но също така в Гърция и Италия. Легендата е запазила сувенири за посветените, дошли от Азия. Орфей, дошъл в Гърция, Тезей, Кадмос; Моисей, посветен в Египет. Това са явления, които са се случили приблизително по едно и също време. Човешки посветени, но почитани като полубогове.

Четвърто, четвърта подраса се е появила по подобен начин в началото на нашето летоброене, от времето на Омир - латино-гръцката раса, която по-късно е приела християнството и тук е основана християнската църква.

15. Преходът от атлантската раса към нашата собствена

Нека разгледаме понятията сравнително от самото човешко същество. Когато казвате нещо на сестра си, можете да различите три последователни етапа в тази комуникация. Първо, мрачно чувство, че искате да кажете нещо, например нещо любящо; второто е мисълта как искате да предадете това чувство, за което другият човек не е наясно; трето, когато изразявате мисълта чрез думата. Така че три етапа: чувство, мисъл, дума. Чувството е нещо, с което живеете вътре в себе си. Мисълта придава на чувството ви форма, която ви позволява да го изразите, и само думата е действителният му израз. Нещо се случва вътре във вас. Казвате, когато характеризирате тези три състояния: чувствам, мисля, говоря.

И така, това, което е вътре, живее от Аз-а навън: чувстваш, мислиш, дума. След като сме усвоили тези три понятия, нека усвоим друго понятие. Човек или животно вижда ябълка, отхапва от нея, защото има желание за ябълка. Това, което ни кара да отхапем от нея, наричаме Кама – тялото на желанието. Ако животното нямаше кама, то щеше да го подмине. Ако едно животно можеше да се изрази, то щеше да каже: Желая ябълката. Ако пренебрегнем животното и погледнем ябълката: тя със сигурност няма желание да бъде изядена. Следователно можете да изразите какво се случва в животното от гледна точка на животното, като кажете: Желая. Не можете да кажете това за ябълката. Нека обърнем случая. Ако мислим за ябълката като за съзнателното същество, гледащо животното и изразяващо всички свои желания, ябълката би казала на животното: „Тя желае“. Това е един факт, изразен от две гледни точки: „Аз желая“ – гледната точка на животното. „Тя желае“ – гледната точка на растението.

Представете си, че и двете същности – животното и ябълката – следват казаното от нас. Ако едно животно следва, то задоволява себе си; ако това, което ябълката казва „Тя желае“, се осъществи, ябълката не задоволява себе си. Напротив: тя се отдава. Това, което казва „то“ и се държи съответно, се жертва; това, което казва „аз“, задоволява себе си. Ето защо езотеричното учение казва, че човекът обръща нисшето его във висшето си его, когато „аз“ се превърне в „то“, когато заеме гледна точка не на желанието, а на жертвата; не на удовлетворението, а на предаността. Така че е обърнато. Ако вземем трите „Аз мисля“, „Аз чувствам“, „Аз говоря“ и ги обърнем, трябва да започнем от последното: „То говори“ – което влиза в човека, когато се покаем; „То мисли“, „То чувства“.

Християнският езотеризъм изразява всичко, което може да усеща с „плътта“. Масата и растението не могат да усещат, следователно не са плът; хората и животните могат. Нещо, което може да усеща, се нарича „плът“. Това, което се нарича „плът“ в Библията, трябва да свържем с концепцията: „Това е разумно същество“. Ако сега приложим точно същото към „то мисли“: всяко същество, което мисли, Библията

нарича „ангел“ - същество, което мисли. Всяко същество, което пише, е именно „Словото“ или „Логосът“.
Нека вземем важния момент във времето в средата на лемурийската раса. Там се случи нещо, което Библията изразява в едно много конкретно изречение. В него се казва: „Нашият земен период беше предшестван от лунен период.“ В лунния период „плътта“ беше съзнателна субстанция; тя не отиде по-далеч. В средата на лемурийския период тя отиде по-далеч, защото субстанцията стана мислеща; това е, което Библията изразява: „И мисълта стана плът.“
И какво ще бъде следващото велико събитие? Че не само чувството, но и Словото ще стане плът. Този факт, към който човечеството се е насочило, е, че цялото човечество ще се е превърнало в Слово.
Мисълта като същност е ангел. Следователно Библията разглежда всяко човешко същество като ангел; по-късно човекът не само ще стане ангел, но и Логос, слово. А предвестникът, който пръв определи целта, е Христос. Първият, в когото Словото стана плът. Христос следователно е откровението на Словото, станало плът.
Когато сестра ти седи в тъмното, не можеш да я видиш; светлината ти помага да я видиш. Така че си имаш работа със светлина, която я осветява и която тя отразява. Ако тя светеше сама, ти винаги щеше да я виждаш. В средата на Лемурийския период тя не би била духовно същество, защото не би могла да отразява дух. Тези разумни същества първо е трябвало да абсорбират дух, за да го отразят обратно. Ето защо духът се нарича „светлината на човека“. Човекът станал духовно видим. Представете си, че сестра ви, въпреки светлината и формата, всъщност не е там, а е фино изработена восъчна кукла. Всичко би изглеждало по същия начин. Как бихте го различили? По нейното чувство, по това, че ви вика. Тогава стигаме от външното към вътрешното. Духът не би могъл да бъде там, ако първоначално не е произлязъл от словото. Словото трябва да е там, за да може светлината или духът да се излъчва обратно от чувстващото същество. В началото беше словото. Това беше напълно преди, лежи в самото начало; след това дойде средата на лемурийското време: оказа се, че словото е светлината на хората. Вторият и третият етап са, че словото става плът в човека. Това са трите велики етапа, в които Божественото, разкривайки се на земното, се отваря като Слово, като светлина на мисълта и като Словото, станало плът.
Ако знаем как да четем Евангелието от Йоан, току-що обсъдихме това. Евангелието от Йоан обобщава трите велики епохи, в които Словото се е разкрило: Словото, Светлината и Плътта.
Старият завет описва макрокосмоса, тоест еволюцията на света до човека; а освещаването на човека е описано от микрокосмичното Евангелие от Йоан. Следователно, за да се обясни паралелизмът между макрокосмоса и микрокосмоса, в началото са едни и същи думи: En arché.